

Det, statsministeren lige nu leverede, er det mest eklatante selvmål, som kun lader sig bekræfte, hvis der er nogle aviser, der er villige til at kritisere statsministeren og vil erkende, at her tog statsministeren fuldstændig fejl, rent bortset fra at det ikke havde noget med spørgsmålet at gøre, men det har svarene jo som regel ikke, når statsministeren skal svare på de her ubehagelige ting.

Søren Søndergaard (EL):

Statsministeren har den opfattelse, at det bedste forsvar er et angreb, og så slår statsministeren ud til alle sider. Det er så o.k., og det kan vi godt bruge lidt tid på.

Hvad er grunden til, at statsministeren var så begejstret i sin tid for en regering, som på Helsingør Skibsværft lod bygge krigsskibe til Saddam Hussein, som afviste venstrefløjens krav om at få stoppet krigsskibsproduktionen til Saddam Hussein? Hvad var grunden til, at statsministeren var så begejstret for den regering og oven i købet indgik i den regering som minister?

Hvis der er nogen, der har et forklaringsproblem her, er det statsministeren. Statsministeren har et forklaringsproblem, fordi statsministeren personligt og den regering, statsministeren indgik i i 1980'erne, systematisk understøttede Saddam Hussein, inklusive med krigsskibe bygget på danske værfter. Det er pinligt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu kan jeg jo høre, at vi er kommet ind til kerne af noget, der virkelig betyder noget.

Det er rigtigt, at den kolde krig måske ikke i sig selv direkte har noget at gøre med situationen i Irak, men der er en vigtig historisk parallel, nemlig spørgsmålet om, hvorledes man forholder sig til tyranniske regimer. Skal man lade dem leve deres eget liv, fordi man synes, det er for farligt at gøre noget, og derved svigte de systemkritikere, der lever under forfærdelige forhold under disse tyranniske regimer, eller skal man have modet til at gøre noget for at fjerne disse regimer og befri folk?

Den historiske lære, bl.a. fra den kolde krig, er, at man skal gøre noget for at fjerne regimerne, for at befri befolkningen, og det er det samme med Irak.

Det, der er konsekvensen af venstrefløjens passive holdning, er, at en type som Saddam Hussein kan blive ved med at drive sit spil, uden at nogen gør noget, fordi man synes, det er for farligt at gøre noget ved Saddam Hussein.

Jeg kan slet ikke forlige mig med den holdning, at vi skulle svigte de systemkritikere i Irak, som brændende ønsker dette forfærdelige regime væk. Vi må da gøre et eller andet; vi kan da ikke bare blive med at lade stå til. Det er her, jeg synes, at venstrefløjens fuldstændig savner et alternativ.

Krig er forfærdelig, og krig skal altid være den absolut sidste udvej, men der er altså situationer, hvor man er nødt til at iværksætte det militære svar for at sikre frihed og fred i verden, og har man ikke viljen og modet til det, er det tyranner og terrorister, der får lov at dominere denne verden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2651

8) Til statsministeren af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Har statsministeren forståelse for den irakiske befolknings modvilje imod at lade USA stå for administrationen af Irak efter Saddam Husseins fald, og hvordan vil statsministeren sikre, at FN får denne opgave?«

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Holger K. Nielsen vil vide, hvordan jeg vil sikre, at FN får opgaven at forestå genopbygningen af Irak.

Kl. 15.05

Jeg kan sige, at det i meget høj grad også er op til FN selv. Den danske regerings holdning er meget klar, nemlig at FN skal være rammen om genopbygningen af Irak. For at FN kan være det, kræves det – formentlig da i hvert fald – at der vedtages en resolution i FN's Sikkerhedsråd. Og det kræver igen, at medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd kan blive enige om det.

Den danske regerings holdning er klar: Det bør være FN. Men vi må jo sige, at det er vi ikke i stand til selv at bestemme eller påvirke for den sags skyld, for det er til syvende og sidst op til medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd, som jeg håber vil kunne blive enige om at skabe et FN-grundlag for genopbygningen af Irak.

Det, jeg bare er nødt til at sige, er, at hvis det kører fast i FN's Sikkerhedsråd og man ikke kan blive enige om en resolution eller et andet grundlag, kan vi jo ikke bare overlade den irakiske befolkning til deres egen skæbne. Så må nogen jo altså tage sig af situationen i hvert fald i